

«JA HI SOM»

Leonardo Sciascia envejava als francesos el fet de tenir comunitats de lectors fidels que es formaven al voltant del nom d'alguns escriptors: aquestes associacions «d'amics» les considerava com a senyals d'una civilització intel·lectual gairebé desconeguda als italians. Però la veritat és que, després de la seva mort, es va constituir el grup «Amici di Leonardo Sciascia».

Ara bé, entre els estudiosos, la creació d'una revista d'estudis monogràfics dedicada a un autor és una pràctica freqüent que no es limita a cap frontera nacional. Els exemples són massa nombrosos i hom podria citar títols que van des dels *European Joyce Studies* fins a *L'Année balzacienne*, des de l'*Anuario de estudios cervantinos* fins al *Goethe-Jahrbuch*, i quants més s'hi podrien afegir sense sortir del vell continent. Tanmateix, als Països Catalans aquesta fórmula no sovinteja. D'excepcions n'hi ha, i són remarcables: només cal mencionar l'*Anuari Verdaguer* o *Indesinenter. Anuari Espriu*. I és lògic pensar que les intencions que van endegar aquestes dues revistes no deuen haver estat gaire diferents de les que han impulsat el projecte que aquí presentem.

Haidé. Estudis Maragallians pretén ocupar un espai buit i oferir, per primera vegada, una contribució periòdica als estudis sobre Joan Maragall i el seu temps. Amb la qual cosa, té la intenció de ser no tan sols un nucli aglutinador dels articles sobre la figura i l'obra del poeta, sinó també una plataforma que proposi un seguit de reflexions, anàlisis i punts de vista sobre les diverses activitats culturals, literàries i artístiques que van caracteritzar les dècades a cavall dels segles XIX i XX. Sense oblidar, altrament, l'espai de la recepció, les influències o les recuperacions tardanes de la poesia i el pensament de Maragall que s'han produït fins als nostres dies. Perquè la proposta d'*Haidé* va ser engendrada i estructurada dins les parets de l'Arxiu Maragall i, d'aquest centre, vol ser-ne portaveu i butlletí, i representar-ne una porta oberta cap a la contemporaneïtat.

La revista, en format electrònic, es publicarà un cop a l'any. A propòsit d'això, remarquem l'etiqueta de número 0 amb la qual empenem aquesta aventura. No es tracta d'inseguretats ni de falsa modèstia: per una banda, no podíem ajornar aquest naixement més enllà de la celebració de l'Any Maragall; per l'altra banda, era millor començar a poc a poc, quasi de manera experimental, per tenir el temps de canviar, modificar o rectificar els defectes que anirien manifestant-se abans de consolidar un model. Així, doncs, a partir del número 1 desplegarem uns apartats amb unes diferenciacions clares entre articles, ressenyes i altres estudis; obrirem una secció reservada a les cases museus; i, finalment, intentarem dialogar, a través d'entrevistes, converses o altres formes semblants de comunicació, amb escriptors, músics, artistes i gent de cultura que vulguin compartir amb nosaltres la seva lectura dels textos maragallians.

«Ja hi ha ametllers florits! És bona aquesta terra nostra, i és bona sobretot pel cel que té al damunt!».

La Direcció